

DOMSTOLENS AFGØRELSE

af 14. juni 2001

i sag E-7/00 (forelagt til rådgivende udtalelse af Héraðsdómur Reykjavíkur (Reykjavík byret): Halla Helgadóttir mod Daníel Hjaltason og Iceland Insurance Company Ltd*(Direktiverne om forsikring af motorkøretøjer — Standardiseret erstatningsordning — Erstatning til skadelidte)**(Ifølge artikel 27, stk. 5, i procesreglementet er kun den engelske og den islandske udgave autentisk)*

(2001/C 237/08)

I sag E-7/00: anmodning forelagt domstolen af Héraðsdómur Reykjavíkur (Reykjavík byret) i henhold til artikel 34 i aftalen mellem EFTA-staterne om oprettelse af en tilsynsmyndighed og en domstol med henblik på en rådgivende udtalelse i den verserende sag, Halla Helgadóttir mod Daníel Hjaltason og Iceland Insurance Company Ltd., om fortolkning af EØS-aftalen, navnlig for så vidt angår følgende retsakter der er henvist til i bilag IX: retsakten i bilag IX, punkt 8 (Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse), retsakten i bilag IX, punkt 9 (Rådets andet direktiv 84/5/EØF af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer), og retsakten i bilag IX, punkt 10 (Rådets tredje direktiv 90/232/EØF af 14. maj 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer), har domstolen sammensat af: formanden Thór Vilhjálmsson, dommerne Carl Baudenbacher (refererende dommer) og Per Tresselt og justitssekretær Gunnar Selvik afgivet en rådgivende udtalelse af 14. juni 2001 med følgende konklusion:

1. Det er foreneligt med EØS-retten, navnlig Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvars-

forsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse, Rådets andet direktiv 84/5/EØF af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og Rådets tredje direktiv 90/232/EØF af 14. maj 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer, at erstatning til skadelidte ifølge en ansvarsforsikring for motorkøretøjer fastsættes efter nationale erstatningsregler om standardiseret erstatning baseret på graden af ikke-økonomiske tab (grad af invaliditet efter medicinske kriterier) uden hensyn til graden af varig nedsættelse af erhvervssevne (graden af uarbejdsdygtighed) i tilfælde, hvor skadelidte ikke udnyttede sin indtjeningssevne på skadestidspunktet og derfor ikke eller kun i begrænset omfang modtog erhvervsindkomst.

2. Ovennævnte direktiver om forsikring af motorkøretøjer indeholder ingen særlige krav om mindsterstatning til skadelidte under forhold som omtalt under første spørgsmål.
3. De kontraherende parter kan fastsætte, om og i hvilket omfang erstatning ifølge den obligatoriske ansvarsforsikring efter direktiverne bør tilpasses under henvisning til skadelidtes ret til erstatning fra anden side.